

Sygn. akt V KK 514/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Olga Tyburc - Żelazek

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna,
w sprawie **M. S.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 22 lutego 2022 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 8 września 2015 r., sygn. akt II K ((....)),

**1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej zobowiązania
skazanego na podstawie art. 46§1 k.k. do naprawienia szkody (pkt III tego wyroku) w zakresie, w jakim obowiązek ten dotyczył
pokrzywdzonych: J. G., M. K., A. Z., I. J., R. G., D. S., T. N., M. J. i
W. M.,**

**2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. P. - Kancelaria
Adwokacka w W. - kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, w**

tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu za postępowanie kasacyjne.

3. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. S. stanął pod zarzutem popełnienia 48 czynów zakwalifikowanych z art. 286§1 k.k. lub 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 8 września 2015r. w sprawie II K (...), wydanym w trybie konsensualnym, oskarżony został uznany za winnego popełnienia wszystkich zarzuconych mu czynów przy przyjęciu, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91§1 k.k. Za tak opisany i zakwalifikowany czyn wymierzono mu karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat. Na podstawie art. 46§1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz zapłaty na rzecz wszystkich pokrzywdzonych kwot wskazanych w akcie oskarżenia (taka jak wydaje się, była intencja Sądu, choć w wykazie osób uprawnionych do otrzymania odszkodowania pominięto pokrzywdzoną czynem opisanym w a/o jako V – D. D.).

Wyrok uprawomocnił się, nie będąc zaskarżony przez żadną ze stron.

Obecnie kasację od tego orzeczenia, na korzyść M. S., wywiódł Prokurator Generalny, zaskarżając je w części dotyczącej rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia szkody i podnosząc zarzut:

- rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 343§7 k.p.k. w zw. z art. 335§1 k.p.k., polegającego na niezasadnym uznaniu, że istniały podstawy do uwzględnienia wadliwie sformułowanego wniosku prokuratora o skazanie M. S. bez przeprowadzenia rozprawy, za popełnienie przestępstw z art. 286§1 k.k. oraz z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. opisanych w akcie oskarżenia i wydanie wyroku zgodnego z tym wnioskiem, mimo iż przewidziano w nim zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej czynami opisanymi w punktach IX, XIV, XV, XXVIII, XXXVI i XLIV aktu oskarżenia i części wstępnej wyroku, popełnionymi w formie stadialnej – art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k., a zatem w

sytuacji, gdy pokrzywdzeni tymi przestępstwami J. G., M. K., A. Z., I. J., R. G. i D. S. nie ponieśli żadnej szkody, a nadto zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej czynami opisanymi w punktach V, VII, XXIII, XL aktu oskarżenia i części wstępnej wyroku, zakwalifikowanymi z art. 286§1 k.k., podczas gdy pokrzywdzeni tymi przestępstwami D. D., T. N., M. J. i W. M. oświadczyli jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego, iż otrzymali z Programu Ochrony Kupujących A. zwrot pieniędzy wpłaconych tytułem zawartych z M. S. za pośrednictwem portalu internetowego A. umów sprzedaży, a zatem wyrządzona im szkoda została już naprawiona, co w konsekwencji doprowadziło do rażącej obrazu przepisu prawa materialnego – art. 46§1 k.k. poprzez jego niesłuszne zastosowanie w przedstawionym zakresie.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w G. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w tym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez Prokuratora Generalnego jest zasadna, zarzucone w niej uchybienie rzeczywistości zaistniało (poza jednym opisanym niżej wypadkiem), choć jednocześnie nie rodzi to konieczności uchylenia zaskarżonego wyroku w tak szerokim zakresie, jak wynikający z wniosku skarżącego.

Bezsprzecznie, a wynika to z zebranego w sprawie, nie kwestionowanego nigdy przez żadną ze stron, materiału dowodowego, większość z przypisanych czynów popełniona została w formie dokonania, jednak części z nich skazany jedynie usiłował dokonać, dodatkowo czworo pokrzywdzonych, co do których skazany dokonał opisanych w wyroku czynów, zeznało iż otrzymali z Programu Ochrony Kupujących A. odszkodowania, które całkowicie pokryły poniesione przez nich straty.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić trzeba, że co do pokrzywdzonych: J. G., M. K., A. Z., I. J., R. G., D. S., T. N., M. J. i W. M. nie było podstaw do zasądzenia odszkodowań na ich rzecz, skoro zachowania skazanego nie spowodowały po ich stronie żadnych materialnych strat.

W odmienniej sytuacji niż pozostałe wymienione powyżej osoby jest natomiast D. D., na rzecz której, jako jedynej spośród pokrzywdzonych, nie

zasądzono w zaskarżonym wyroku obowiązku naprawienia szkody. W konsekwencji, nie ma też podstaw, ani potrzeby, uchylania wyroku co do niej w zakresie objętym kasacją.

Natomiast co do pozostałych wskazanych wyżej pokrzywdzonych, należało uchylić tę część zaskarżonego wyroku, która w pkt III, na podstawie art. 46§1 k.k. nakładała na skazanego obowiązek naprawienia na ich rzecz doznanych przez nich szkód w wymienionych wysokościach.

Powyższe rozstrzygnięcie powoduje definitywne skorygowanie zaistniałego uchybienia i nie rodzi potrzeby wydawania żadnego rozstrzygnięcia następczego, a w szczególności przekazywania sprawy, czy jej części, do ponownego rozpoznania.

Kierując się omówionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.